

عنوان مقاله:

واکاوی معنای تربیت بر اساس خوانش شهید مطهری از نظریه فطرت

محل انتشار:

دوفصلنامه تربیت اسلامی، دوره 18، شماره 46 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

شهرام رامشت - دانشجوی دکتری فلسفه تعلیم و تربیت در گروه علوم تربیتی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

میثم صداقت زاده - دکترای تخصصی، استادیار، مدیر گروه فرهنگ و تربیت دانشگاه امام صادق، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

مفهوم فطرت عنصر محوری اندیشه انسان‌شناسانه بسیاری از اندیشمندان علوم اسلامی است. معانی اتخاذ شده از این مفهوم اما بر خلاف لفظ آن، متعدد بوده و موجب اختلافاتی در تبیین و نتایج حاصل از آن در سایر حوزه‌های علوم انسانی شده است. در میان اندیشمندان، شهید مطهری فطرت را «ام‌المعارف» قرآن و اندیشه اسلامی دانسته و آن را محور اندیشه خود قرار داده است. لذا پرداختن به تربیت در اندیشه شهید مطهری، متوقف بر پرداختن به نظریه فطرت در دیدگاه ایشان است. این پژوهش با هدف تحلیل معنای تربیت بر اساس خوانش شهید مطهری از نظریه فطرت انجام شده است. برای این منظور از روش تحلیل محتوی استفاده شده و تمامی آثار مکتوب در دسترس ایشان مورد بررسی قرار گرفته است. نتایج حاصل از این پژوهش نشان می‌دهد که دو معنا از فطرت در اندیشه ایشان قابل استنباط است، یکی فطرت به مثابه نحوه خلقت انسان و دیگری به مثابه بعد انسانی انسان. هر یک از این تعابیر فطرت، دلالت‌های تربیتی گوناگونی را موجب می‌شود. در نتیجه، معنای تربیت در اندیشه ایشان را می‌توان در تبیین مضامینی چون اصلاح، شکوفایی، هدایت، تکامل و رشد پی‌جویی کرد.

کلمات کلیدی:

فطرت، تربیت، رشد، تکامل، شکوفایی، شهید مطهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1879230>

